

huset først er opført, de faa ingen Vægt. Det ærede Medlem siger, at de Regnskabsoversigter, der forelægges til Godkendelse, ikke behøve at være betydningsløse. Det er muligt, at det ærede Medlem har Ret; men de blive i hvert Fald ganske betydningsløse derved, at der ikke er et eneste af Rigsdagens Medlemmer, der er i Stand til eller giver sig af med at bedømme, hvad der staar i dem. Jeg vil bede det ærede Medlem, om han med Haanden paa Hjertet tør paastaa, at han har læst det nu foreliggende Forslag igennem. I alle Tilfælde tør jeg sige, at han ikke har det mindste Begreb om, hvad der staar i det. Det indeholder ikke andet end en Række Tal, der ere lagte sammen; har han maaske undersøgt, om Additionen er rigtig, det er det højeste, han har kunnet gøre. Han har ikke ladet indhente en eneste Oplysning om, hvorledes disse Penge i Realiteten ere anvendte, og han har ikke haft det mindste Grundlag for Udøvelsen af en virkelig Kritik over Forslaget. Forelæggelsen af disse Regnskaber for Rigsdagen til Godkendelse bliver — jeg gentager det — som Forholdene stille sig, rene Narrestreger. Det, at Rigsdagen Aar efter Aar skal stemme over og give sin Godkendelse af Ting, som den i Virkeligheden ikke ved noget om, er ikke nogen for Rigsdagen værdig Stilling. Det er det, der har ledet os til at sige: Lad os være fri for at faa denne aarlige Afstemning, men lad Rigsdagen hævde sin virkelig besluttende Myndighed i de Tilfælde, hvor det kan antages, at der er Grund for Rigsdagen til at gribe ind, nemlig naar der ikke er Enighed mellem Havneautoriteterne.

Holm: Jeg er bange for, at der er mange Medlemmer her i Salen, som ikke have skænket denne Sag den Opmærksomhed, den fortjener. Jeg er bange for, at der er adskillige, der ikke have undersøgt, hvad det i Virkeligheden drejer sig om. Thi hvis man kunde gaa ud fra, at man her i Tinget var klar over, hvad det drejer sig om, vilde det være forbavsende, at det ærede Medlem, som nu satte sig, kunde holde den Tale, han her holdt, og deri give det Udseende af, at det, der her er Tale om, er at udvide Rigsdagens Myndighed og ikke i mindste Maade at berøre Havneraadets Myndighed. Det er jo nemlig lige det modsatte af, hvad ethvert Medlem kan overbevise sig om ved at læse Forslaget og Betænkningen igennem. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem i sit første Foredrag fremstillede det hele, som

om han stod her som en Rigsdagens Talsmand, der vilde udvide Rigsdagens Myndighed, og anden Gang gjorde han det endnu stærkere. Men hvad er det for en Udvidelse af Rigsdagens Myndighed, der her er Tale om? Det er en Opgivelse af den Ret, vi have, og en Forøgelse af Havneraadets Myndighed. Det ærede Medlem gav os en lang Udvikling af, hvorledes det hang sammen med den Bestemmelse i Frihavnsloven, der i sin Tid var kommen ind, og som der nu er Tale om, at man skulde lade gaa ud igen, og han udviklede, hvorledes han som Ordfører ved forskellige Lejligheder havde udtalt sig om denne Bestemmelse og dens Betydning. Det, at man tager Rigsdagstidenden og læser op af den, giver altid et Indtryk af en vis Vederhæftighed, og jeg antager, at det ogsaa har gjort det paa en Del af Medlemmerne her i Tinget. Men hvis man lagde Mærke til, hvad det var, den ærede Ordfører den Gang sagde, var det ikke saa overvældende klart, idet det gik ud paa, at Rigsdagen skulde have Frihavnsregnskabet for Bygninger forelagt til Godkendelse, enten før deres Opførelse eller bagefter. Den ærede Ordfører sagde, at dertil havde vi andre siddet ganske stille og ikke sagt et Ord. Han dokumenterede endog, at jeg havde været til Stede her og ikke sagt et Ord dertil. Det er fuldstændig rigtigt, jeg sagde ikke et eneste Ord, fordi jeg syntes, det havde saa overordentlig lidt at sige, naar den ærede Ordfører selv erkendte, at Godkendelsen kunde komme bagefter. Saa var det hele saa svævende og ubestemt, at man maatte lade det staa som den Udtalelse, det var. Jeg var desuden enig i, at kunde det lade sig gøre, var det heldigt; men jeg var tillige klar over, hvad den ærede Ordfører nu siger, at det hele var upraktisk, det kunde ikke gennemføres, og det er ikke blevet gennemført paa den Maade, som han dog delvis havde tænkt sig. Nu vilde den ærede Ordfører gøre gældende, at Folketingets Samtykke intet har at betyde, naar den kommer „bagefter“, naar Foranstaltningerne først ere udførte. Men det forbavser mig, at den ærede Ordfører, Flertallets Ordfører i Folketinget, hævder, at Folketingets Beslutning om Godkendelsen af Regeringens Foranstaltninger ingen Ting har at betyde, naar den kommer bagefter. Hvert Aar have vi her liggende Statsregnskabet til Godkendelse. Det er altid „bagefter“. Men jeg vil dog spørge den ærede Ordfører, om han mener, at vort efterfølgende Samtykke er „lige gyldigt“, at det er „latterligt“ at for-